

Kyssten

Text: Wilhelm von Braun
Musik: Lennart Angvik

Vers 1, 3, 5, 7 och 9

Långt man går hos vack- ra kö - net Ge - nom stöld och tju - ve - ri.
Brö - der, jag gjort det - ta rö - net U - tan att be - straf - fad bli.

Vers 2, 4, 6, 8 och 10

Ack, jag minns med vil - ken pi - na Hil - mas sö - ta mun jag såg,
Den - na ros, den lil - la fi - na, Vil - ken halv - ut - spruc - ken låg.

Slutet på vers 10

Som hon ve - lat rö - vad bli.

3 o 4

Både ljuvt och smärtsamt nöje Jag utav dess åsyn njöt;
Hur den öppnades med löje, Hur den allvarsamt sig slöt
För en kyss, en enda liten, Intet pris mig varit drygt.
Men hur häftig var aptiten, Sinnet var dock än för blygt.

7 o 8

Nu jag sökte blott att komma Åt att pröva få mitt mod.
Slutligen jag såg min blomma, Hur hon ensam, lutad stod.
Eldad utav längtans stunder Sprang jag oförsiktigt fram.
Hon likväl - ack, vilket under! Ej mitt bullrande förnam.

5 o 6

Äntligen beslöt jag tigga, Föll på knä och bad så ömt, -
Men den hårda lät mig ligga, Log och flydde; - ve fördömt!
"Stjåla är dock bästa viset!" Tänkte jag - och tror det mest;
Ty alltsedan paradiset Är förbjudna frukten bäst.

9 o 10

Först när mina läppar trycktes Emot hennes, spratt hon till.
Men likväl - så det mig tycktes - Stod hon ganska gärna still.
Sedan dess jag stal beständigt, Ärligheten var förbi.
Alltid gick det så behändigt, Som hon velat rövad bli.